

paa Personlighed. Han havde af hin Mester lært at sidde taalmodigt og pille med et Rim og nusse et Adjektiv; og i en Række smaa bitte Bøger (som Aar for Aar var bleven tyndere) havde han stadig genfortalt sin triste Ungdomshistorie under Form af en Digtning, der — som de fleste andre af Tidens Kunstfrembringelser — var besynderligt sammenrørt af en blegsotig Romantik og den mest tykblodede Naturalisme, ligesom Tonen i den svingede holdningløst mellem Klynkevornhed og krampagtig Titantrods. Saa hændte det for et Aarstid siden, at han udgav en Bog, som selv hans Venner og Velyndere ikke kunde rose, og dette var mere, end han kunde bære. Han forsvandt pludselig fra København, og i lang Tid hørte Ingen noget til ham. Men en skøn Dag rygtedes det, at han havde gemt sig ovre i en lille jysk Landsby, hvor han levede som Eneboer i en fattig Stue, bortvendt fra Verden, alene optaget af at grunde over sin Skæbne. Herfra var det ogsaa, at han nu havde udsendt sin opsigtsvækkende Bog, hvor han straks i et Forord offentlig brændemærkede sin oprørske Fortid og erklærede, at han efter en aandelig Kamp havde fundet Lykke og Fred i Kristendommens ydmyge Lydighed.

Mens der ellers blandt hans forrige Venner viste sig ringe Tillid til Oprigtigheden af denne Omvendelse, hævdede Nathan nu, at en saadan Religiositet, der var fremavlet af krænket literær Forfængelighed og Hævnnergerrighed og utilfredsstillet Bryn-
de, sikkert var ægte nok. Ja, efter hans Mening var denne Omvendelses Tilblivelseshistorie endog typisk, hvad han under megen Munterhed søgte at bevise ved at fremdrage en Række oplysende Eks-